

ORSZÁGOS
VENDÉGLŐS SZAKKÖZLÖNY**FOGADÓ**ORSZÁGOS
PINCÉR SZAKKÖZLÖNY

VOLT SZEVEDI „UJKOR“

Magyar vendéglős és kávésipar — HAZAI és IDEGENFORGALOM és BORGAZDASÁGI ÉRDEKEK
HETI SZAKKÖZLÖNYE.Megjelenik minden vasárnap.
Előfizetés: Egy évre 12 kor. Félévre 6 kor.
Nyegvedvésre 3 kor.Szerkesztő és lapfőigazgató
Flór Győző.Szerkesztőség és kiadóhivatal
Budapest, Kerepesi-ut 13.**A tisztelt Olvasó közö-
ségéhez!**

Amidőn az elmúlt évben Pécsent, a nevezetes jó borvidék eme szépséges városában „Vendéglős” szaklapomat megindítottam, a m. tisztelt közönség rokonszenvének oly megnyilvánulásával találkoztam, amely még inkább meggyőzött arról, hogy egy jó szakszellemben szerkesztett és a mi foglalkozásunkhoz fűződő érdekeket felvívó

A m. tisztelt közönségnek ez az igazán őszinte és mind szélesebben megnyilvánuló rokonszenv és jóindulata birt arra, hogy szakcsajtói működésemet tovább folytassam. Amire egyébként erkölcsileg is kötelezve éreztem magamat és pedig azért, hogy a Kisvendéglős-ben ez új lapváltakozás hirdatása és többszöri közlésével a t. olvasó várása mintegy előkészített ezen lap eseményére. Ennek a várakozásnak és ígéretnek óhajtottam legfőképpen eleget tenni, amidőn — a volt

Céljaink.

Pártolásra felhívó vezércikk.

A „Fogadó” megindítása hiányt töltött be, tehát *köszönköszönletet pótol.* Megjelenése előtt a hazai vendéglős és kávésiparnak nem volt organuma, amely céljaiban ez iparág munkaadói és munkásai érdekeinek szolgáltatást programszerűen egyesítse a hazai borter-

Bohos Lajos Szekesfehérvár.

Randvégh József Igló.

Rechnitzer Adolf Maronvásárhely.

és minden irányban megvédő szaklapra feltétlen szükség van.

Ezen lapom megjelenését egyébként legszívesebben azok fogadták, akiknek szellemi szükségletét közel négy éven keresztül a volt szevedi „Ujkor” című szaklapom elégítette ki. E jó közönség a *Vendéglős*-ban azonnal fölismerni vélte a tartalmában mindig gazdag, változatos és a kizárólag szakérdekekkel foglalkozó régi *mi lapunkat* (ahogy általában az *Ujkort* nevezték). S ugyancsak ezt látták a *Kisvendéglős*-ben is, amely szerkesztésém alatt szintén hasonló közérdekeltségnek és támogatásnak örvendett.

szevedi „Ujkor” folytatását — a „Fogadó”-t az ő jó ösmerősei és tisztelt olvasói közé a mai nappal utnak bocsajtom. Fogadja a mélyen tisztelt közönség oly bensői bizalommal és jóindulattal, mint a milyen igaz hűséggel ez a lap kívánja és fogja mindenkor teljesíteni az ő közönsége és az egy és mindnyája érdekei körül való szakcsajtói hivatását.

Amidőn lapomat a m. tisztelt olvasó közönség szeretetteljes figyelembe és pártfogásába ajánlom, maradok hazafias és kartársi tisztelettel

Flór Győző

a „Fogadó” szerkesztője és kiadója.

melés és idegenforgalom érdekeinek szolgáltatásával.

A közjóért való munkálkodásnak különféle utak állanak rendelkezésre. A „Fogadó” ezek közül azt választotta, amelyeken együtt haladhatni úgy a *vendéglősök, kávécsok és pincérek*, — mint az ezen iparággal szoros vonatkozásban álló *hazai és idegenforgalom, a borgazdaság és söripar érdekeinek* előmozdításáért.

Magyarország fölvirágzása elsem képzelhető kincsért érő szőlőterületeink hasznos kamatoztatása, borgazdaságunk és idegenforgalmunk intenzív fejlődése, levdülete nélkül. Ez a feltétel pedig igen

Lapunk egyes száma 36 fillér.

szoros kapcsolatban áll a *honi vendéglősipar boldogulásának feltételeivel*. — Nem ellenlábasa, hanem kiegészítője, segítőtársa egyik a másiknak.

A „Fogadó” az egyazon talajban gyökerező érdekeknek összehangzott állapotát vallja programtétellei egyik legfőbbikének s az így kijelölt után akár és fog halladni tántoríthatatlanul, becsületes következtetéssel minden körülmény között. Ennek a célnak nyílt kifejezéseként áll a Fogadó-nak már címében is, hogy az egyuttal a *hazai és idegenforgalom és borszakszolgálati (borturisztikai) érdekek szakközönsége* is.

A „Fogadó” céljai közt első sorban a főbület ezenkívül a magyar pinceszég társadalmi életének fejlesztése és kultiválása foglalja el. Lapunk szellemi munkáit különben is elvek s a pinceszég társadalmi küzdelméhez fűződő tradíciók kötelezik. Olvasóközönségünk ismeri a multiban ezen téren folytatott munkásságunkat s ezt a munkásságot hisszük, hogy az ő beleegyezésével iktathatjuk ide, mintegy bizonyítékul az újból felelt harcnak jogos folytatására.

A „Fogadó” munkái büszke önzérrel szegődhetnek öreili a *vendéglős és kávésipar egyetemes érdekeinek*, mert e pályán nevelkedve föl, hosszú évek gyakorlati tapasztalati segítői őket az újsg csináláshoz szükséges szellemi készültségnek használatában, s hivást el is mondhatják nagukról minden kérdés nélkül, hogy *ők tudják, érzik, mi az, ami ez iparosostályi tulajaink öröme, but, bánatát és vigasztalást hozhat*.
Ez az erkölcsi illetékesség s nyíltan kitűzött programunkra támaszkodva fordulunk mi most a „Fogadó”-nak minden olvasójához, segítsen minket kifejezteni céljaink sikeres szolgálatához azzal, hogy lapunk fentartásához előfizetésével járjon hozzá!

Ez a legkevésbé amit kerhetünk s

ennek fejében a „Fogadó” meg erősödése s fennmaradása bizonyára eléggé értékes ellenszolgálat lesz minden hazafiásan gondolkozó olvasónk szemében

S hogy a kölcsönös támogatás minél könnyebbé válhasson, a „Fogadó” előfizetési árszabálya oly megfelelő alapon van megállapítva, hogy annak teljesítése igazán nem lehet terhes senkinek sem. A „Fogadó” előfizetése — végdél, kávé s főpincéreknek —

egy évre 12 korona, félve 6 korona.

Ethordók, li-od szobapincérek, kávéh. segédpincérek stb. szakmabeli alkalmazottaknak a „Fogadó” előfizetése —

egy évre 8 korona, félve 4 korona.

Ezen kedvezményes előfizetési összeg egy, legfőkébb két részletben (*hat-hat hóra terjedőleg*) eszkölendők. Az előfizetéseinek beklédését legelőzseiribb postautalványon jeltüni.

A hazafiás és jóindulatu szakközönségnek pártfogását újból kérve vagyunk hazafiás üdvözlettel

a „Fogadó”

szerkesztősége és kiadóhivatala.

Hazai és idegenforgalom és a mi iparunk.

Irta: Gidász.

Petőfi Sándor, egyik gyöngyörű dalában a magyarföldet Isten kalapjára, b. k. réttának szánta. Mert — énekelte:

Ha a föld Isten kalapja.

Ugy hazánk bokrétája rajta . . .

A dalnokok királya eme sokat mondó poétikus szavaival azonban nemcsak az ő saját költői érzelmeinek adott kifejezést, hanem annak a nézetnek is, amit e szép kincses földről általánosságban vallanak, hogy: „Magyarországunk ter-

mészeti adományokban, széles e világon nincsen párja”.

A dolganb egyébként az a különös, hogy ezt a tisztá szinzigazságon alapuló nézetet nem min, magyarok valljuk, hanem azok a külföldiek, akik *szép tájat látni*, hébe-hóba mihozzánk is elvetődnek. Amikor már a telen is tavaszi derüt sugárzó Délitől, a gyönyörű narancs-figetes Itáliát és az Alpesek főnséges szép vidékeit bejárták, — kerülnek el mihozzánk is és az it egyszerűen annyit változtatban eléjük táruul csodásnál csodásb tájak láttára hangoztatják az elragadtatás szavaival ezeket a kijelentéseket:

„Bár csak legelőbb is ide jöttünk volna! . . . Ily csodás dolgokat sehol a világon nem lehet látni, mint ebben az országban!” — És több ezek hasonlokát . . .

De nincs is ilyen szemet-leket elbájos földrészen ezen a golyómban. Azokat a gyönyörű és ezer szinnekkel megfestett díszleteket, amiket a nagy szinművész Természet — béreket tetéjén és hegyek oldalán, rónák szélen vagy folyók és tavak partján rendezett el, — embri szem nem láthat sehol, egy földrészen sem. — Tavakat béreket tetéjén, remek művészi alkotásokat hegyek belsejében és egy csupa üdülő helyekkel, fürdőtelepekkel s hő- és hidegforrásokkal körös-körül vett szép darab tengert, — hol merre és mely országban lehet látni? . . .

De nemcsak a tájak szépségében pazar és gazdag ez az ország; ózondus levegőt árasztó erdős völgyei, friss élet-erőt és egészséget ontó gyógyforrásai-ban még gazdagabb. Egy valósgos feneketlen kincsesbánya. Amelyet kiaknázni késő évszerek multán sem lehet. S amely rengeteg kincseket érő anyaga-s területeinek mérhetlen kincsekre való váltásával; egy ország negyven milliónyi népének boldogulása és megélhetésére

TÁRCA

Az első fogadó

A vendéglős mestérből.

Irta: Botos.

„Aranyos tubicám, édes kicsi szentem, Gyere ide gyorsan s adj egy csókot mentem.”
De a gonosz lány a szemem közt nevet...
„Hát látott immár a világ szeme ilyet!”

Majd hirtelen aztán piaci piros ajkát,
Szemem elé tartja s úgy kínálja csókját;
De hogy megcsokolnám, nagy gyorsan
elkapja . . .

Könyve is kiesordul jól kacag rajta.
S évelődik velem: „ugyan bátya mondia,
Hogy lehet mindig a leányokra gondia?
S tüzese szemé párja rám mosolyog,
ragyog,

Mert tudja hogy én már öreg ember vagyok.

De azért ha egyet kacintok reája,
Rózsapírba borul mint a két arcja:
És oda ül mellém s fülembe csicsogja:
„Megcsokolom hogyha még egyszer
elmondja . . .

...Hogyha elmesélt még egyszer oly szépen,
Azt amit elmesélt valamelyik héten;
Két csók is lesz bátya! — mondja olyan
sugva,
Hogy még a füle is bele van pirulva.

„Hát jó, áll az alku, te kis boszorkányom,
De a két csók kevés, legyen talán három;
Aztan a ráadás sem lehet kihagyni,
Egyet foglalnók szintén szoktak adni.

Igy ni, szép galambkám, — és most
figyél szépen;
Nagyon régen volt az, igen-igen régen,
Hogy a mostani szép mindenség helyében,
Üröség és csönd volt roppant sötétségben.

Nagy dolog volt ezen változtatni, tenni,
Semmiségből ég, föld és embernek lenni:

El is fáradt az Ur ezen nagy munkája!
Ugy hogy mingyárt fölmel égi országába

Ottan lefektét és aludt hosszán s nyugton,
Mialatt a földön szaporodtak folyton;
Egyre szaporodtak, egyre többen lettek,
Halni ritkán haltak, mindig csak születtek.

Mire észre vette az Ur magát ott fön,
Az ember egészen elterjedt a földön;
Faluk és város megsokasodának,
S volt nagyon forgalmas képe a világnak.

„Tyűh! az áldójtát de elnyomott az álom,
Szégyen változás van azon a világon:
Péter szógám! — s az Ur átsított egy nagyot,
Aztán serényen az öltözésbe kapott.

S folytató végével az öltözöködsének:
„Tán nem lenne rossz az egészségünknek,
Ha egy kis testmozgást eszközölnénk,
rajtunk,
Ugyis oly rém sokat pihentünk, aludtunk.”

(Vége következik.)

Géty Kálmán Budapest.

Knappe János Budapest.

Koltay József Budapest.

Látman József Budapest. 13

Szíringer Pál és családja Budapest.

Pabista József Budapest.

állandó s nagy haszonforrást biztosít. És — még sem boldog a magyar!

*

Eme sorozatban folyó cikkemnek egyébiránt az volna a célja, hogy ami szakközönségünkkel megkedveltessem, megszerettessem azt az eszmét, amely a *hazai és idegenforgalom* fejlesztésével kapcsolatban — a közgazdasági haszon kívül — elsősorban is a mi iparunk föllendítését és annak egy új és nagy haszonforrását szolgáltatja. Másodsorban pedig hogy kimutassam s az illetékes körökkel lehetőleg megérttessem, hogy fürdő- és a *hazai idegenforgalommal* viszonyló minden nyaraló és kiránduló úgy kérlésnél az ezen dolgok s intézésekbe való bevonása a vendégloparhoz tartozóknak — úgy álladalmi mint közgazdasági (és közvagyonai) szempontból is első és legfontosabb érdek. Valódi természeti kincsekkel megáldott fürdő- és nyaraló telepek jó menetele és fölvirágzása illetve vezetése — jó szakzemmű vendéglők (és a hozzátartozó szakmunkás) kezek irányítása nélkül elképzelhetetlen dolog. És ez — egyelőre — mindent megmagyaráz . . .

Folyt.

Egyletek, szövetségek

Ope. ügyek.

A Magyar Orsz. Pincér-Egylet ez idei r. évi közgyűlését május hó 17-én, délelőtt Szegeden a Tisza-szálloda dísztermében tartja a következő napirenddel: 1. Elnöki megnyitó. — 2. Igazolvány és megbízó levelek átvizsgálása. — 3. Igazgatósági jelentés. — 4. Számvizsgáló-bizottság jelentés. — 5. Zárómadás és felmentvény. — 6. Alapszabály módosítás. — 7. Választások (Igazgatóság és választmány kiegészítés). — 8. Indítványok és a jövő évi közgyűlés helyének megállapítása.

(Az Ope. vezetése).

Az Orsz. P.-Egylet ezidőszent úgy áll a vezetőség dolgában hogy elnöke (miután Szűts L. vendéglős lett) nincs, míg Balika Gy. alelnöksége, aki Szűtsnek lett társa a vendéglőségben, szintén megszűnt. De Olszói József, aki az

elnöki és volt felügyelői állások meg érvénytelenülésével az intézetnek elnökhelyettese lett; — szintén lemondott ezen tisztről. Az Ope. tehát időszerint vezetőség nélkül volna, amit azonban a 17-én tartandó Szegedi-közgyűlés pótolni fog. A vezetést addig is az igazgatóság tagjai, különösen akik a megalakításnál vittek dicséretes szerepet, intézik s mondhatni megfelelő sikerrel — a jelen körülmények között.

(Választás és alapszabály módosítás).

A M. Orsz. P.-egyesületnél megüresedett elnöki, alelnöki és háznagyi tisztségek a 17-én tartandó szegedi kongresszuson töltetnek be, melyre névbe a hivatalos jelölésök már megtették. Miután pedig a közgyűlésen alapszabály módosítás is történt; a testületnek e fő életbevágó kérdésén akként ajánlatos és szükséges keresztül vinni, hogy az *Egyesületnél* a tiszteletbeli és igazgatósági tagokon kívül; a fizetett tisztségek is mind e szakmából kerül-

jének ki. Ugyanerre vonatkozólag első és elmulasztatlan kötelessége a vezetőségnek, hogy a helyszelközött intéző ügyvezető állást, mely az „Egyesület”-nek ugyszóval *legfontosabb részét képezi*, oly egynél többbe be, aki nemcsak a betöltendő állásoknál és az üzleti körökben bír kellő szak- és általános ismerettel, hanem aki ezenfelül teljes közbizalommal is rendelkezik. A jelenlegi ügyvezető, ez állásnak eme szükséges kellekeivel nem rendelkezik, ép ezért az igazgatóság figyelmét nem mulasztathjuk el újból is felhívni ezen legelsőrendű kérdés megtelelő megoldására.

(Az orsz. p.-egylet céljai.)

Az országos pinócér-egyesület kezdeményezői főcélul a következőket állapították meg.

1. A tagok díjtalan helyszelközítése.

2. Önszolgálás (a helynéküli tagok kölcsönrel való segítése);

3. Betegszolgálás (melynek életbepeltetése azonban a kerületi betegs. való tekintettel a körülményektől tétetett függővé);

4. Önképzés (önképző körök létesítése), szakoktatás, a szolgálati idő és fizetésrendezési kérdések megoldása.

Az orsz. P.-egylet egyéb főbb célját képezi a boraváló megszűntetési kérdése is, mi azonban a jelen viszonyok rendezetlensége miatt kinyilvánítva addig nem lett.

Folyt.

A „szekesipvárosi Kisvendéglősök és Kocsmárosok Ipartársulata Springer J. elnöklésével április hó 14-én tartá r. évi közgyűlést, melyen mindenkélt az ipartársulat címét „*Budapesti kocsmárosok ipartársulata*”-ra változtatta. A közgyűlésnek ugyanezzel kellett volna betölteni a *Drechsler N.* lemondása folytán üressé vált elnöki tiszteit, melyre azonban Springer József elnöklőjeit megválasztását egy-két tag indokolatlan agitációja meghiúsította. Az ipartársulat ezen pártos tagjai e cselekedetükkel testületüknek határozottan nagy kárára és hátrányára cselekedtek, mert Springer-nél hazafiasabb s a Társulat érdekében ügybuzgóbb, szorgalmasabb és aldoztakészebb elnökök keresse sem találhatnák. Ezt jó lesz megjegyezni az Ipartársulat érdekeit ószintén szívökön viselő tagoknak.

A mi családunk.

Képeinkről.

Írta: Minden Tamás.

Irhattam volna fenti cím helyett: a mi ösmerőseink vagy jó ösmerősök, mert mind a két kifejezés talált volna. A mi ismerőseink, vagy a jó ismerősök ép oly hű kifejezője annak a kapcsolatnak, ami a „Fogadó”-mai számát emelő diszes

képsereg t. tulajdonosait egymáshoz fűzi, mind foglalkozásuknál, mind az előbbi sajtóink révén való név-illetve személyes ismeretüknél fogva. Mindazok, akiket t. olvasó közönségünknek és a vagy nyilvárosságnak a „Fogadó” mai száma bemutat, nemcsak nekünk de — egymásnak is régi jó ösmerősei. Szakiparunknak pedig oly kiváló alakjai és derék munkásai, hogy ebbel érdemtelik elismerni és róluk képen megemlékezni nemcsak méltó, de dicséretes dolog is.

Hisz a mi iparosostályunkkal, az állami- és nemzeti közgazdaság ezen elsőrendű erejével (de a magas társadalomtól csak mintegy csendesen megtört osztálylaj) ugy sem tördők s foglalkozni senki, de különösen nem a saját. Az igazi, a szakmával szorosan kapcsolódó érdemet meg pláne nem szereti elismerni, de meg az ő érdekvédelmüket annyira hangzatosít *saksajtó* sem. Ha csak valami olyan különösen, olyan rendkívüli féle esét nem adja elő magát, ami ezen elismerést, nevezett sajtó részére is érdemessé teszi. Mert vannak ilyen esetek is. Oh, de hányszor... Amikor e szakipar egyes kiválóságai *meredelelen elismertettek*, s hogy mind érdem- vagy szempontokból — az mellékes.

De, nem céloz a rekriminálás vagy elozás: nem pedig akart, amidőn a mi családunk-ról óhajtók szólni (e rövid előszómban). A mi családunk-ról, amelynek tagjait a mi szakiparunkhoz tartozók képezik; s kiknek érdekközösség, valamint gondolkodásuk és érzésük is egy. Miként az egymás köztében élő s a mindben egyet óhajtó és együtt érező jó családnak.

Az egész világ egy család. A birodalmak, államok társadalmai és ezek osztályai — szintén egy-egy nagy családok képeznek. A mi szakosztályunkhoz tartozók alkotják a — mi családunkat, melynek több érdemes és közismert tagjai képté a „Fogadó” mai száma csoportosította. E képsorozatunk azonban nem teljes, mert abból — az ismeretes országos vasuti ízfördülés, valamint az időrovidsége miatt a legnagyobb rész kiharadt. Addig is — míg óket hasonló albumszerű lapunkban viszont látjuk; a mi családunkat s ennek minden egyes érdemes tagját, ez ünnepi diszben megjelent lap minden munkása nevében szívből és ószintén köszöntöm!

Képeinkről.

Baveschitz Lőrincné és Tinagl Lajosné.

Akiket nem a közterén való szereplésből, hanem otthon: a saját szaktörökben ismernek és becsülnék magyra, — a két jó fogadóm-vel nyitják meg a Fogadó diszes képcarnokát.

Ha valakiról, ugy a mi két tiszteletreméltó hölgyünkér lehet elmondani: az Isten is vendéglősöknek teremtette őket... Az a példás rend és üzleti beosztás, valamint a fogadói közönségnek mezeledtettsége s az ezen

vendéglők iránti szeretete, vonzalma, — ritka férfierekek által vezetett nagy üzletéink látászik és tünik annyira szembe, mint a nagykanizsai „*Szarvas*” és Iglo új és szép nevezetessége: a *Vigadó* fogadókánál.

Baveschitz Lőrincné egyébként közgyökerekes alföldi magyar asszony, híres Cegléd városból. Meg kis leány korában innen került el, innen látogatott el az alföld sziveibe, Szegedre, ferjéjét növérehez. Akinek nemesokára való elhunyatával két kis árvának szeretője anya, egy minta ferjének hűsége neje, a régi jó *Szülőföld*-nek pedig valóság leike lett. Áldott emlékü jó ferje, Baveschitz Lőrinc (születen verbeli szakember) a nyolcvanas években vette át — abban az időben még nagyon látogatott de az ő szakcséri vezetése folytán még közkedveltebbé lett. *„Hét választó fejedelmé”* szállódalt, amelyet a kétfélté elhallozásig birt. A rendkívül nagy tevékenységet és gondot igénylő szállódalt e súlyos csapás következtében adta el az özvegyé vált Baveschitz Lőrincné a jete az aránylag kevésb gond s teendőkérelj *„Hűségi sórcarnok”*-ot, amelyet aztán diszes *„Kávéház és Étterem”*-né alakítottat ák. A nékinél és több szaktársainknál is kedves emlékü helyből 1902. elején költözött az *Iglóra*, ahol az újonnan épült és előző szerint a felad világ legszebb fogadóját a „*Vigadó szállodát*”-t vette át. A historiai nevezetessége 16 városok *Iglóra*. intelligens publikuma a szép fogadók derék tulajdonosaját annyira megfordelte és oly tisztelettel s szeretettel veszi körül, hogy — ha úgy jönne a sor — igen-igen kélt volna a mi *Baveschitznéknak* teljesíteni a költő szavát:

Ki a Tiszsa vizét issza,

Vágyik oda szive tiszsa. . .

Amit szakiparunkban a *Kassok* (Szeged, Szentes és N.-Kiskinda) a *Bokros* (Bóck) vendéglős pinócér-felvezetésnek, vagy amaz jelenlegi a nagykanizsai *Kwartz*-család a *Kwartz*-er Frigyes már évtizedek előtti tiszteletre méltó névnek örvendett a na nykanizsai és egész zala vármegye intelligens közönsége részéről. A tulajdonai de különösen a Vas-, Sopron- és Zalai pinócér-ségi gárdájából (most már csakon elemeltt vendéglősök is) igen kevesen vannak, akik *Kwartz*-nél, a Szarvasban nem töltötték volna hosszabb és kevesebb időt. Akik éltt jelentőségre nézve a n.-kanizsai „*Szarvas*” egyet jelentett a szombathelyi *szarvára* (és régi Zoldfa) a szegedi *Tisza* és *Europa* stb. több fogadói üzletekkel.

Tinagl Lajosné, a n.-kanizsai Szarvas szálló tulajdonosa, ebből a híres vendéglős családból származik. A *vendéglőségekben* tehát benne született. Ami egyébként meg is látszik az ő minden legkisebb tetteiben, de legkivált könyhánynak, amelynek tudományát ő, művésztelleg juttatja érvényesülésre. A két nagy épületből álló fogadó minden részén, — szobák, éttermek, kávéház stb fölött való felügyelet és minden intézkedés teljesen az ő személyes vezetése mellett történik, s immár közel négy éve, mert ez év február havában elhunyt derék s nagy európai műveltséggel bíró ferje, az idő óta egyengyelkedő és fekvő beteg volt. Ebben az időben mindenkéi csodálkozt, hogy miként képez eleget tennt a ferjét is személyesen és odaadó gyengédséggel ápoló gyenge nő az, a rengeteg fáradságot igénylő üzleti teendőknek. De a jó fogadómegye az emberföltötti munkát. Az üzletben soha egy pillanatra se lehetett észre venni, a tulajdonképeni *gazda* hiányát, mert a valódi helyettes minden legkisebb hiányt pótol.

Tinagl Lajosné méltan megilleti a jó fogadómegye, mely elnevezésével az ottani városi közönség és munkásai illetik. De még inkább az szeretet és anyákban a szak-és minden fogadómegye alkalmazottak résziesítik az ő jó asszonyok, és a mi családunk ezen sokérdemű, kiváló tagját. . .

Neubauer János.

Egy igazi típus azoknak a jó kocsmárosoknak, akik nemcsak hivatottságuknál, de

külső kifejezésüknél fogva is erre a mester-ségre termetek. *Neubauer* bátyánk különben jubiláris vendéglos, vagyis a mi pályánk rögös földjét már egy jubiláris ünnepre való idő tapossa. A jövő hó, június 2-án lesz 40 éve, hogy e pályát a zalai *Bak* híres Nagy-vendéglojében, *Somody Sándornál* (jelenleg Zalaegerszegi vendéglo) kezdte meg. Innen 1868-ban került el az ismert nagy szak-tekintély *Kortzer* Frigyes szállodájába, N.-Kaniszra, majd aztán Pécsre, s mintán katolnai kötelezettségének is eleget tett; feljött *Pestre* (187) hol az akkori országzszerthe híres *Belezni-kerthen*, *Parag Gábor* vendéglojében nyert alkalmazást. Mint főpincér lépett be innét a volt Kalap- és Zaldia-utca sarkán lévő *Rákóczi-közházba* (régí jó világ, régi jó ízletek . . .) ahonnan huzamosabb idő után a szolnoki vasuti vendéglo, *Bessenyeihez* került, míg *Bessenyei* — a „Duna gőzhajózási társaság” — *Budapesti* hajózási az I-10 osztályú ettermek föl. állását foglalta el. Ugyanezen évben a fővárosi Eötvös-kör vendéglojében, ezt követőleg *Hidashollós* majd *Vasváron* (1876. okt. 1-től) lett a „*Korona* fogadó” főpincére. Ami egyszermind végleges meglepedését is jelenté, mintán itt 5 évi főpincéreskedése után a vendéglosséggel váltá föl a pincéri pályát, s folytatá itt 1891—1897-ig, míg ez időtől, 907 okt. 1-től a *Körömdi* „*Magyar király*” vendéglojt bírja. *Neubauer* János,

1901-ig, amikor is a székesfehérvári „*Feketes* szálloda”-t vette át. *Endersz* János szakismeretét és tevékeny szellemét teljesen itt érvényesítette, mert szállodája csakhamar a tulajdonai legjobb szállodák egyike lett. De nemcsak mint szállodás, hanem mint szőlész és borász is a legtiszteltebb nevet vívta ki magának. Az ősi királyi koronázó várostól dél és északnyugatról övező szőlő-hegyekben egy oly gyönyörű és jó borműző szőlőterülettel rendelkezik, hogy ezt bármelyik első rendű szőlősgazda is megirigyelhetné. Öszintén óhajtom, hogy a magyarok Istene minden jó fogadásnak adjon egy ily szép darab szőlő földet, mert ekkor *Engel* bort, olasz bort magyar csaplár — nem árulna többet.

Kiss Kálmán N.-várad.

Gottwald Rezső Miskolc.

Egy jubilánról.

Egy fővárosi úri ember, (aki Budapestről azóta se volt távol, hogy megházasodott) az elmúlt év őszén Bécsbe utazandó az Érsekújvári pályaudvaron kiszállt, hogy ott bevárja a két óra múlva Nyitra felől érkező kávéfőző masinát, parolát — „bumlivanat”-ot. Dél-főjára járt az idő s Érsekújváron legelőbb megállapítá a vasparipánkat ilyenkor van. A fővárosi úri ember tehát nem unta el magát, mert volt mit nézni a jövő-nem vonatokból ki-szálló utas közönségén. . . A déli gyorsról egy, legalább is porosz herceget ábrázoló előkelő megjelenésű úri ember szállott ki, venni valamit a vonat 10 perci szünete alatt. Sietve kap föl egy kanapét, de mivel mást hamarosan nem kapott, elkézd zonglani: — „Ich bitte, Muki bácsi! — és aztán megint csak . . . Muki bácsi! . . . A mi utasunk figyelmes lón, hogy vajh ki lehet az oly nagyra szólított — Muki bácsi? Hát egyszerre csak

látja a siető főpincért, akinek a porosz utas ugyancsak szíves mosolygással s bizalmasan adja tudtára kívánságát. Ekkor azonban már más 15—20 irányból is hallatszott a — *Muki bácsi!* Ami még inkább szegret ötlött a fővárosi úr fejébe, hogy — ez a mind idegen ember hogy majomhatja el oly hamar attól az előkelő kinézetű úrtól azt a — *Muki bácsi!* De nemcsak azok, hanem ifjú szép hölgy utasok, bébe kalapos bakikok is mint a *Muki bácsi* néven híven hívták, s becézték a mindentől egy pillanattal lévő s megforduló nagyon szorgalmas lábu főpincért. Alig várta a nyitrai „*Bum!*”, hogy barátjától információit szerezzen eme különös dolog iránt. Hát, csak szünte elhull, mikor érkező barátja is — „*Kedves Muki bácsi!*” odahaza nem maradt időm . . . szavakkal fordul a főpincérhez *Muki bácsi* pedig ekkor már ott sem volt s Szász főtelhordónak adta ki a rendelkezést a — P. . . y nagyságos úr etelei iránt. Eközben aztán megtudta amit annak a fővárosi úri ember is. Hogy t. I. annak a porosz és minden utasnak valamin az ő barátjának is *Muki bácsi* — igen régi és 25—26 év óta jó ismerősök . . .

Abban az időben azonban még csak s épen 25 éve mult, hogy ott működött Eördögh János, aki eme jubileumteljes negyedszázados évfordulóját: 1903. augusztus hó 12-én jubilálta meg. A vasuti vendéglo nagy étterme egészen meg-

Benky Vilmos Szombathely.

telt Érsekújvár előkelő úri közönségével, s az összes vasuti tisztekkel, akik nem szalmaszerepen, hanem a bensőből öszintén előtörő kezeslen szavakkal gratulálták az ő- és mindenki derék *Muki bácsi*ját. Mily lélekemelő szép és nagy benyomást keltő volt ez az őszinte ünnepelés a jubiláns főnöke és kártársai előtt, akik azon ugyancsak teljes számban vettek részt . . . Azt, hogy 13 éves korában s 1878-ban kezdte meg pályáját az Érsekújvári vasuti vendéglojében — minek mondanám el? Mindennél ezebben beszél az a huszonöt esztendő, amit Eördögh János *Muki bácsi* egyhuzamban és egyhelyen (s hozzá — vasuti vendéglojében) töltött el. Amit nem hiszem hogy tudna-e utána csinálni a kontinensen — valamelyik pincér bácsi? . . .

Randvégh József.

Ha a „régí pincér gárdá”, szakmánk közügyei és nevezetesen a pincérség életében nagy forduló pontot jelentő *Országos pincérségi ülést* mozgalomról esik szó — mindezek *Randvégh József* neve nélkül említésem nem jöhetnék. Mert ott volt ő is, illetve ő mindezekben a legelső volt. A régi Szegedi pincérségi ülést, a legelső volt. A régi Szegedi pincérségi ülést, ahonnan társadalmi szakéletünk és közérdekeink emelésére anyai sok nemes eszme indult ki és valószínű meg, sokáig végzett az egyleti-titkári állással jár s nem kis szellemi és fizikai erőt igénylő teendők; emellett az ország nyugdíjteljes mozgalmakban is nagy szerepet vitt s majd a szegedi nyugdíj választ-

Kirisits János Kaposvár.

mint pincér nemcsak a vendégközönség, de főnökei és kártársai részéről is állandó közösztetel és tekintélynek örvendett, amely iránta, mint vendéglo iránt még inkább fokozódott. Körömdi, a pincérség ezen legtermékenyebb városában, szeretettel keresik föl az innen-onnan sürdten hazlátogató vendéglokat, pincérek a város közepén lévő „*Magyar király*” régi jó gazdáját, akiről *Petőfi Sándor*, ha érne, még egyszer élekenélve hogy — „*Aldja meg az Isten, mind a két kezével*” . . .

Endersz János.

Endersz János a szorgalom jegyében születtek. *Endersz* János különben *Vasból*, *Máriafalváról* származik s tanonc-életét a szombathelyi híres „*Zöldfa* szálloda”-ban (most *Hungária*) kezdte, ahol — hasonlóan a vasbeli pincérgyerekekhez — alaposan megtanulta mesterségét s mintán azt egyes helyeken huzamos évekig gyakorolta: szakszerű tapasztalatozó szerzése végett küllötti majd a hazai fő- és vidéki városok előkelő üzleteiben főpincéreskedett, közben *Nyitrán* a „*Szarvas*”-szállodában egy huzomban 8 évet töltött el. A németóvári híres határszéli ifrdó nagy vendégloja a 80-as évek első felében lett s bírta azt

mány legfontosabb... — a titkár és ellenőri állást töltötte be. Ezt megelőzőleg pedig — amikor e lapok szerkesztése „Orsz. pincér-egyesület” eszméjével Szegedre jött s ugyancsak „Üjkor” lapját megindította, a rövidesen széles arányokban elterjedt mozgalomnak ugyancsak „Rendőzők Főp.”-szület lett a lelke... Rendőzők József nevezetű szerelészéhez tehát számos oly régi barátok, melyek a pincérség — mind a jelen mind a később jövőben híás elismeréssel adóztak iránta.

De a Rendőzők József nevesek a közszerelőiben, hanem e szakma területén a legérdekesebbek közé tartozik. A pincéri pályát 1868-ban kezdte, bárha ugyan azelőtt, előlépt. s jómódú Kőszegi iparos család, a tudományos pályára szánta (mint fivéréit, kik egyike gymnaziumi tanári s a másik p. ügyvitelny állásokat töltöttek be) mi célból négy gymnaziumot is vezetett. Am a közelebbi körülmények ezen óhajnak utját vágták s a mi Rendőzőnköb, egy a saját szakmájára mindenkor dicséretet hozó derek jó pincér lett. Fiatal években — amig főpincér lett, 4 évet mint tanonc s szombathelyi híres Zöldfá-ban, a többiek Bécsi és Budapesti előlék éttérmi iskolákban töltötte el. Szegedre elvándorolt 1881-ben került, és akkor még osztr. m. államvasutat vendégfoglónak rövidesen a főpincéri állást nyerte el s folytatta 3 évet. Ezután a szabadkai (Barány) és a híres kúndi Kass s több nagy városok elsőrangú üzletei, köztben Fülöpke s a Tatrai fürdőkhöz való főpincérsége után — 1887-ben a Zimonyi „vasuti vendéglő” bérletét nyerte el, a honnan három év után Indári ment s a gróf Pejacsics-féle nagy vendéglőt vette ki, melynek eladása után Gyulán rendezett be fényes kávéházat, sörözővel kapcsolatban. De a kitünő menüzet üzletet betegkedése miatt kénytelen volt eladni s egeszerégi okból Szegedre jött, ahol — a N-beszeréki hírneves Pestvárosi és helyi Kneffel-szállóban töltött főpincérsége után 1896-ban, Bavechitz Lőrinc elhalálával a Filseni sorosának és kávéház bérletével a főp. állását vette át, melyet bevételek szor, akkor is igyekezett 6 évig töltött be. Kiváló főnökök, úz. Bavechitz Lőrincné 1912-ben az ő tanácsára bérleté ki az iglói Vigadó nagy-szállodát, amelynek a mai igényeket fölmúlító fényes és praktikus berendezése ugyancsak az ő fiom üzletét dicséri. Azóta itt vezeti a kiterjedt nagy üzleti ügy-s teendőket, amelyek idejét mind magán- mind a közgazdálkodóelvonják, de amelynek dacára lélekkel, szívevel mindig a köznel van ő, a pincérek közjógyének e mindig igazi derek s jó ember.

A közjó napja.

Géty, Koltay, Knappe, Sziringer és Littmann.

Az Országos Pincér-egyesület eszméjével 1898. elején jött e lapok szerkesztése Szegedre, ahol a Kossuth Lajos sugár-úti Csikós vendéglőben, négyköt között (Flór Gy. Hegyháti S. Kosinszky A. és Vizmathy E. voltak a résztvevők) folyt le a tenni való megbeszélése. Volt pedig ez február 17-én délután, és az Op. első „Mozg. bizottsága és Aztatársaság” febr. hó 11-én délután a „Feketes szálloda” éttermében tartott értekezlet. Rendőző J. előnöklésével (és ugyancsak az ő egyhangúlag való előnöklésével) alakult meg Klénc nappal később, vagyis február 20-án jelent meg az „Üjkor” első száma, mely az Op. eszméjét és ennek érdekében az eddig történeteket az egész országban azonnal megismertette. Az Orsz. pincér-egyesület eszméjének első legkelésőbb barátja Budapestben Mitrovics Adolf, és a „Hungáriászálloda” akkori fő és szobafőpincérei voltak, míg a kitartó hívei és harcosai: Géty, Szűcs, Koltay, Ferencs és Knappe János lettek.

Mintán az „Üjkor” a következő évben Budapestre lett áthelyezve, az Op. mozgalma szintén itt központossá s az egyesület kiala-

kulása az andrássy-úti „Arany fácska”-i (jelenleg Schuster Hugó étterme) Társasokból nemokára szintén kezdetét vette. Akik e kezdet munkáján leginkább fáradoztak: Géty Kálmán, Koltay József, Forintos Dénés, Szűcs Lajos és Kálmár Fábán voltak, míg a nem aktiv résztvevők de az így igaz barátai és pártolói első sorban: Sziringer Pál, Knappe János, Littmann József, Uls Géza, Halassy Gyula, stb. előlék főpincérek álltak. A közjó ügyéjére eme jeles katonai egyébként a most már létező Orsz. p.-egyesületnél mind vezér, illetve aktiv szerepet töltenek be s jól találta arriek néhányan közülök, (az első rövidége miatt nem Kérülvén sor többre) eszlő kéleposzortozatunknak ugyancsak szép díszére valóik.

Koltay József, amly őszinte barátja s harcosa a Közjó ügyének, ép oly kiváló jó munkása szakmánknak is. Amitt egyébként es legjobban az ő casmegegyé-ége bizonyít. Mivelhogy ő is a jöpcérek vármegyéjeöl származik Koltán született 1871-ben, Tanonc ezert Felsőőrön és a Nagykiszácsi s abban az időben híres „Zöldfá”-ban végezte be. Már mint kézpincér került föl a fővárosba, de rövid évek múltán ismét a vidéken es itt már mint főpincérral találkoznak vele, a nagy városok előlékén üzeletében. A mult évtizedben újra feljött a fővárosba hogy innap többé el se menjen. Azóta itt működtet és — dacára előrendű üzleti fáradságos elfoglaltság igénylő voltára, — mindig találta rá alkalmat, hogy a szakma javára több irányban is dolgozzon. Amellett, hogy az Orsz. p.-egyesület megalapítását elősegítette, létesítette a Koltay-féle főpincérek óvodákférságát is. Ez es többi humanus tettei szaktársainál még közbécsülést és népszerűséget: a nagyközönség részéről tiszteletet es tekintélyt számarja, ugyancsak becsületet s működése s többoldalú multisége biztosított.

Géty Kálmánnak csak a nevet kell kijelteni vagy leírni, s már mindenki maga előtt látja a jóismerést, az örökön mosolygós képi s jökövé, de a folyton komoly irányú neműs közölköz javán fáradozó Géty Kálmánra. Egy ezért (és azon okból, hogy az ő érdem elismerése vagy kiírása miatt folyton perpatvarba áll velem . . .) nem is írök róla, csak annyit, hogy az utolsó izlettig pincér ember ő, még pedig a legjavóbb es még akkor is — amikor vendéglős vagy üzlethező — es nem pincér volt. Mert volt immár ő gazda is, már mint vendéglős. De legkedvesebb gazdája mégis az Op. Társasoké, mely az andrássy-úti Arany fácskában. Különböző született Budapestben (a csömöri-úton) itt is tanulta meg jöfesus a pincérséget. A „Vadászkürtben” bejelentkezett a „Nemzeti-szálloda” es régi „Szikzá” éttermekben képezte magát éthordóvá. Mint főpincér ugyancsak a fővárosi (közben egy-két vidéki nagy városi) előlék üzletekben működött. Volt közben szállodai, kávéházi üzlethező, a Tatrai fürdőn három idényen át es 1886 óta a Margitszigeti felsővendéglőben a vasbéli Kappal Sándor főpincérek híeség társa, míg a teli időközökben néha néha vendéglőséget folytat. De minden időben es minden foglalkozásában lelkes előkötő-néja kartársai érdekében, a közjó nemes ügyének. Egyébiránt még most is oly fiatal mint ezeltől 15 évvel, es 15 év után is oly mosolygós vig kedélyű mint ez időszert is a halamikor 95 éves korában megtalál halni, azt fogják róla mondani: „Nagy kar érte, mert még egészen fiatal volt”. Adja hát az érte meg az elhalott me!

Földi elmúlásról lévén szó, Knappe János, a közjó barátjainak ezen egyik igen érdemestegja, — nem valami könnyű szívvel határozatná el magát a mávilgára való átköltözésre. Mert neki vajmi becsület az egyáltalán sem nyujtatna, mint a „Balatort”. Amelyről egyes s a szépsézet kultúrájában gyönyörködők azt állítják, hogy a szép igényeinek megfelelő ily ékes csarnok még ott sem létezhetik. — Knappe János eme szép kávéházi főpincére, már

régebb óta. Egyébként a huzamos időnek ő amnyig is nagy elvi es gyakorlati embere, mert minden üzletét huzamos éveik szokta betölteni a régi híres „Szikszayban” ahol pályáját mint tanonc kezdte, valamint a régi nevezetes „Török oszár”-ban, Némay Antal Kévesipartársulati élök volt kávéházában szintén hosszú évekig volt, úgy hogy mikor utóbbi üzlethez kilépett, mint főpincér folytatta további működését több előlék üzletben, köztük a Pannónián is. A közérék ügyének, mint az Orsz. p.-egyesület kávéházi szakosztályának élöké válik előnyös javára, s ez valamint az Egyesület újra alapítása körül ügybuzgó munkája helyezi őt az igazi érdemre méltók legelső sorába.

(Folytatás következik.)

Különféle közlemények.

Lapunk legközelebbi száma — a „Magyar Orsz. Pincér-Egyesület” Szegedi Közgyűlése napjára, május 16-án díszes ünnepi kiadásban fog megjelenni. T. ösmerőseinket es barátainkat kérjük, hogy lapunkat terjesztési sziveskedjenek.

Szakiparunk vesztése Már egyszer hirt járt, hogy Bokros Károly vissza vonul a közüntezetinknél viselt tisztségéről. Bár ugyan ez a hír nem valósult meg, miután annak egyik okul szolgáló kérdését a tavalyi Temesvári kongresszus szeresésen es okosan elintézte, es Bokros Károlyt szándékának megváltoztatására bírta. Amde a fiama (es Mikszthai szavai) szerint, némely akarnokok folytonos fondorkodására — akiknek hitiságát roppant sértette Bokros Károly észbeli es szellemi fölénye — újból fölermilt e híresztelés, s ezuttal oly formában, hogy szakosztályunk ezen nagy idealizmussal de még nagyobb tetterővel bíró férfja előbbi elhatározásán semmi körülmények közt sem változtat. Bokros Károly egyébként nemcsak az Országos nyugdíj-egyület előnökségéről es az „Orsz. vendéglős szövetségnél” viselt igazgatói tisztségéről mondott le, hanem a „Borsodalmegyei vendéglősök ipartársulata”-nál elfoglalt előnöki tisztéről is, amely egylet tulajdonképen az ő fíradószán épült es virágozott föl. E lemondásokhoz okul — az általunk is teljesen ösmert nagy kiterjedési üzlethező járó gondja es elfoglaltsága is járul, aminek azonban nem szabad lett volna okká válni, nem pedig akkor, amidőn szakosztályunkban, Bokrosra hasonló s országos ízüntezéink vezetésére megfelelő s alkalmas tehetség előnökséget nincsen. Bokros Károly, — az ily fontos közérékdeket magukba foglaló orsz. intézetek ügyvitel es vezetéséhez szükséges értelmiség- es műveltségben magasban, mondhatni egyedül áll szakosztályunk szellemi előnöksége az ugynevezett: *csészérfírány kást*. Ezért mondunk es hangsúlyozzuk újból, hogy az ő visszavonulása pótolhatlan nagy vesztéség szakiparunkra nézve.

Lapunk késedelemé. A „Fogadó” jelen számának tulajdonképen május hó 1-jére kellett volna megjelenni, amiben azonban megakadályozta az orsz. vasúti forgalom megakadása, másrészt pedig a lapunkkal összeköttetésben lévő *knjografjai múntvészt*, amely helyiségét szintén 1-én változtatta s amely a „Fogadó” címkepe (fejklisse) elkészítését is elvállalta. *Csoport (családi) képek*nek nagyobb része ugyancsak ezen okból nem jöhetett mai lapunkban. Mindez azonban e hét folyamán teljesen elkészült s legközelebbi számunk még impozansabb képseregével és saját *címkepe*ivel fog megjelenni.

Hymen. Pincértársadalmunk egy előnyösen ösmert s közbecsülésben álló tagja, *Dávid Sándor* mondott búcsút a *legényeknek*, hogy Hymen ő felsége rozsaláncaival örökre láncláncja magát egy bájos és kedves földlányhoz. A szívek érzelmi szálin szövéző szép szerelmi viszony a napokban vált öntömlétes eseménnyé, amidőn *Dávid Sándor* t. barátunk, bájos jóvendőbeljével, *Deoracsek Mariska* kisasszonnyal, *Dvoracsek Antal*, *Tatabányai bányahivatalnok* szép-műveltségű leányával eljegyzési ünnepélyt tilt. A boldog vőlegénynek, szakosztályunk emez egy legérdemesb tagjának sikerült arcképe — *Minden Tanús* krónikásunk kísérő szövegével jövő számunkban fog megjelenni. A tiszta szerelemből kötött frigyhez ösztünten gratulálunk!

Glück Frigyes képe. A „Budapesti fogadó(ók), vendéglősök és kocsmárosok ipartársulata” *Glück Frigyes*nek, a „Pannónia fogadó” tulajdonosának életnagyságú arcképe át az „Ipartársulat” részére megfestette, mely alkalomból nagy ünnepélyt rendezett tiszteletére. Az ünnepélyen s a „Hungaria szállodában” rendezett társas lakomán számos előkelőség vett részt s az ünnepet minden részről lelkesen üdvözölték.

Sajtópor. Az ujjában „Magyar Vendéglos” (völt *Kisvendéglos*) című lap egy a mult hóban megjelent száma lapunk szerkesztőjét meggyanusította s róla nevezett lap kiadója (s növeg szerkesztője): *Nikházy Géza* rágalmakat terjesztett. Felőlös szerkesztők, *Flór Gyöző* — ki az időben nem tartózkodott a fővárosban — értesülése s a szükséges adatok beszerzése után fennevezett lap szerkesztője és kiadója ellen sajtó- és rágalmazás miatt *büntető eljárás* indított.

Menház megnyitás. A „N-váradí pincér-egylet” saját tulajdonát képező és újonnan épült fogadóját és menházát — melyről már többször adtunk kirt — f. hó 10-én nagy ünnepségekkel kapcsolatosan nyitja meg. — Az ünnepély sorrendje a következő: 1. „Házavatás”, *Mezey Mihály* kir. közjegyző (az egylet alapítójának fia) megnyitójával d. e. 9 órákor. — 2. Egyleti szálló és menház megnyitása d. e. 11 órákor. — 3. Az egylet 30 éves múltjának megörökítése képekben föl 12 ó. — 4. Lakoma a

Feketesas alsó éttermében (terít. óra 5 korona) — 5. Hangversennyel egybekötött táncestély a *Feketesas* nagyertermében, kezdete este 8 órákor. Az ünnepélyen a n.-váradí „Széligeti Színház” művészei és művésznői fognak közreműködni.

Külföldi nagy kávéházak sorsa. Bécs kltlőben nem is kiltföld, de a mi fővárosunk szép kávéházaiból hasonló még Bécs sem képes fenntartani. Ezt a körülményt az ott pár hónappal előbb megnyitlt „Lurion” kávéház igazolja, amelynek berendezésébe *Lurion Miksa* 240000 koronát fektetett s mely a napokban, vagy tán eddig már be is záródott. A bezárulás okál egybéknt azt adja, hogy a kávéház azért kénytelen megszűntni, mert *Bécsváros* tanácsa nem engedte meg a kávéház előtt való nyári terrasz felállítását. Amár ez is elég csapás egy nagy kávéháza, azonban a tulajdonképeni bajnak még is abban kell lenni, hogy *Grosz Wiennek* nincsen olyan jelett kávéházi élete mint a mi székfővárosunknak; ami egybíránt nemcsak Bécsben, de még más külföldi nagy városokban sincs meg. Mert a „szép kávéházak” egyedül hazája — a mi hazánk és ennek fiatal szép fővárosa: Budapest.

Érdem és szorgalom. A való érdemsültségre jogosítóbb és méltóbb körülmény volna-e más, mint a kirtartó munka és szorgalom? S az igazi szorgalomnak — melyet vására nem visznek s nem fitogatnak — van-e szebb és nemesebb jutalma, mint az öszinte s önönmagától megnyilvánuló közelmérsé? ... Ilyen szép elismerésben részesítette a Kolozvári Pincér-egylet egyik régi tagját, *Erjuth Hugót*, akit kirtartó szorgalmát és példás maga viseletéért díszoklevéllel tüntetett ki, amelyet érdemsült részére a f. é. március végi r. évi közgyűlésből kifolyólag állított ki. A régi főpincér-gárdából volt *Erjuth Hugót*, aki a Kikaker kávéháznak hosszabb idő főpincére s akit az Egyesületnek e kirtntésé egész vártalanul ért, a főnökök és kartársai szép óvációban részesítették, ami kartársunkra néve ugyancsak meglepő és megható volt. A hivatását mindig becsületes igyekvéssel és szorgalommal teljesítő s a közjó érdekében áldozatkész, bár a szerepléstől mindenkor szervenén visszahúzó kartársunk iránt ez alkalomból megnyilvánult elismerésekhez mi is öszinte üdvözlétünket csatoljuk.

Eljegyzés. *Bleier Márton*, a Szatmári Pannónia kávéház fizetőpincére, ápríl hó 28-án tartotta eljegyzését *Deutsch Mici* kisasszonnyal, *Deutsch Armin*, a szatmári „Emke” kávéház tulajdonosa szép műveltségű leányával.

Szörpök. (A narancsszörp készítése.) A narancs héját lejtjük ki s ezt a lejtett héjat a kifacsart narancs levébe tesszük, amelybe másnapig állni hagyjuk. Ekkor megsűrűrik s még egyszer annyit cukrot

adunk hozzá és szörppé főzve összekeverjük, pár percig forraljuk s miután nemez szűrőn át üvegekbe szűrtük, bedugaszoljuk és lepecsételjük. Az ekként készített narancsszörp évig eláll, s nyáron limonádé és fogálgalhoz is használhatjuk.

Minden Tamás „Vendéglős szakácskönyve”, melyet már a tét folyamán tervezett kiadni — a nyári hónapok első felében fog díszesen elkészíteni *Minden Tamás* munkatársunk ugyancsak ez év végével készült el „*Utazás a vendéglógadók körül*” című s gazdagon illusztrált krónikás könyvével is, melynek folytatásos közlését egyik közeli számunkban kezdi meg.

Gyászrovat.

Az elmúlt hetekben rendkívül bő aratása volt a Nagyvácskaszák; szakosztályunknak számtalan családját borította sötét gyászba és fájdalomba. Március elején a soproni „Magyar király” fogadókat, annak idején közösmert főpincér: *Ló Pált*, élete delén döntötte a sirba, míg egy héttel rá az előnyösen ösmert Szombathelyi *Straitl István* és családjára hozott fájdalom gyászt, elragadva két kis ártatlanságukat: *Annuskót és Pistikát*, egyiket harmadfélves s a másikat 11 hónapos korában. Az itten való borzasztó pusztítása után Györbe ment, ahol *Vacht Konrád*ot, a „Lloyd” étterem régi és általános közönségtelenben részesülő főpincérét ejtette el, akit derék gazdájá, *Prieger Gyula* és győri kartársai, alig hogy kikisértek utolsó útjára, ismét gyászra gyülekeztek *László József* ismétleglős házához, akinek ifjú szép neje alig három éves boldog házasság után esett áldozatul a kélelhetlen halálnak. Ugyannyi mély gyászba borította a keszthelyi „Amazon” szálloda tulajdonosát: *Bossay Bálint*ot, akinek szintén szeretett neje és nyolc derék gyermeknek szerető édes anyja költözött el örei köréből. A szívek gyászba és fájdalommal telhetetlen fekete ember Keszthelyről Kolozsvárra lépett, ahol *Faragó Mihály*ot, a pincér-kar régi tagját és általános kedvelt *Miska* bácsi-ját kaszálta le, hogy aztán nemcsak a Budapesten *Papp Emil*ot, a régi főpincér gárdának ösmert tagja, volt kávé és legutóbb „Phonograph hengergyár” tulajdonosnak halálával egy övezget hagyjon szomorúságban és nagy fájdalomban. Utóbbit is sok tisztelője és volt kartársa, köztük *Kaszás Lajos* főpincér, az elhunyt keresztfia kísérte el a végső útra. A gyászba borultakl enyhé és megnyugrás s az elköltözöttékkel béke legyen!

Üzleti híreink.

Helyváltozások.

Levelező és tudostól m-társainkat és ösmereinket tiszteletteljesen felkérjük, hogy a körükben előforduló szak- és üzleti hírekről lapunkat értesíteni

sziveskedjenek. Egyttal lapunk azon *t. pártolót és előzetőt, akik helyet változtatnak kérjük, hogy új állás foglalásokról egy levelező lapon hirt adni sziveskedjenek, hogy a lap küldést rendszeren eszközölhesük.*

A „Fogadó” szerkesztőisége, Kerepesi ut. 13.

Pályázat vasuti vendéglőre. Az érsekújvári vasuti vendéglő, melynek bérlete 1904. szept. 1-én lejár, pályázat van hirdelve. Ajánlatok május hó 11. d. e. 12 óráig nyújthatók be a balparti üzletvezetőséghez, Bpest, VI. Teréz-körút 62. I. 6. Bánatpénz 3500 korona.

Új kávéház a fővárosban. A soroksári-utca 13 száma alatt nemskókra egy a főváros nagy kávéházak színvonalán épülő szép kávéház fog nyílni, melynek tulajdonosa Szokolay Horti Nagy Lajos, a tatai „Esterházy”-nak hosszideg volt derék fogadója lesz. A „szép kávéházak”-hez hasonló elegáns berendezésű új kávéház megnyitása május 15-ére van tervezve.

Fürdővendéglő átvétel. A vas megyei híres Tarcsa-fürdő „Korona” fogadóját és nagy vendéglője bérletét *Pisch Károly és Gyula*, a szombathelyi „Hungária-szálloda” tulajdonosai nyerték el. Az ily kiváló szakerők megvásárlása hasonló fürdőkre — tekintve a vendéglőnek is jövedelmezőbb forgalmától, — mind hírnevi mind lendületi szempontból — határozottan nagy előnyt jelent.

Új vendéglős. Mint már jelentettük, Győrben a Kisfaludy-u. 3. sz. alatt lévő Körner-féle vendéglőt *Lackner István*, a győri vasutivendéglőnek hosszabb időn át volt főpincére vette át. Új vendéglős szaktársunk (kinek családi képe a mai lapunkból tehnikai okokból maradt ki) a régi üzletnek nemcsak jövevéit de forgalmát is újjá lendítette.

Keszthelyen a régi „Bronner-szállodát” *Vass Mór* vette át. Az új átalakuláson átmenő és izléseben berendezett szállodát új gazdája f. hó 1-én vette át és nyitotta meg.

Budapest a Teréz-ko. uti jó hírnevű Staudhammer vendéglőt *Chrobok Vince* f. hó 1-én átvette. *Staudhammer J.* szaktársunk a IX. ker. *Ferenc-terén* lévő saját házában folytatja tovább a vendéglősséget. hol jó konyha és saját termései borai biztosítják üzlete jó menétét.

Miskolcon a Sörház utca 9. sz. alatt *Veisz József*, a „Horváth nagy kávéház” főpincére egy szép kis vendéglőt rendezett be. A felső város részén eső s Avasi boráról jóhírű kocsmát a ki-kiránduló pincér szaktársak is kedvelő látogatójak.

A „Hazám” kávéház Budapestben gazdát cserélt. Volt tulajdonosától ugyanis, a nevével közismert *kis Polláki* a fővárosi „Helvécia kávéház” volt főpincére *Vámos Dezső* vette meg. Az ünnepléses megnyitás m. hó közepén történt.

Medved István régi és tudósán közismert főpincér Keszthelyen a sörgyári vendéglőt vette át. A mindig frissen főzött és csapolt sört kedvelő publikum, a gyönyörű árnyas udvarral ellátott vendéglőt szívesen látogatja.

Schwartz Miksa, a szatmári „Emke” kávéház volt derék tulajdonosa s kiváló szaktársunk, a törvénytörő palota szomszédságában épülő új „Kávéház és étterem” f. hó 22-én fogja megnyitani. A megnyitási eseményről egyébként még megemlékezünk.

Kávéház átvétel. Miskolcon az Ipar kávéházat, annak idején az üzleti kártársaknak is élénken látogatott helyét *Kronstein Gusztáv* vette át. Új tulajdonos rokonszenves alakja az üzlet régi jövevéit biztosítani fogja.

Kirándulók megnyitása. *Schneider Adolf* szaktársunk a szatmári Szamosi uszoda kiránduló vendéglőjét ünneplésen május hó 1-én nyitotta meg. — Ugyanakkor eszközölte a „Kossuth-kert”-i vendéglő megnyitását *Valkovits Sammel* el is.

Budán, a „Fiume” szálloda éttermi helyiségeit *Linenberg József* szaktársunktól a fogadó közismert tulajdonosa, *Reinprecht Alajos*, f. hó 1-től saját kezelésébe vette át.

Zalabáron a Fekete-féle nagy vendéglőt *Szieber Jenő*, a keszthelyi *Szieber József* vendéglős kártársunk fivére vette át.

Fogadó átvétel. *Marossy Gerzson* az érsekújvári Központi kávéház tulajdonosa ugyanott a Nemzeti szállodát átvette s annak kávéházát egészen újjan rendezte be.

Helvitézősök. *Kolossa Viktor* (lapunk levelezője) Trénesben az Erzsébet szálló főpincéri állást, *David Sándor* szaktársunk helyét töltötte be. Mellette még ethoró: *Németh Sándor* tölt be állást. *Kolossa István* (lapudósítónk) a „Hévíz-fürdő”-ba vendéglős főpincéri állást fogja betölteni. *Halász Ferenc* a Kaposvári Korona-szálló és terem főpincére ugyanily minőségben a Keszthelyi „Hullám” szálloda főp. állását tölti be. *Ulreich János* szaktársunk a keszthelyi Korona szálloda főp. állását töltötte be *Pandula Lajos* a nagy-kikindai Nemzeti szálloda volt üzletvezetője (s az Ope. mozgalmának egyik uttrője) a fivőrosi Bátorfi-féle kávéház üzletvezetői állását töltötte be. *Gross Samu*, a pécsi Ötthon kávéház volt főpincére a kolozsvári Kiosz vendéglő főp. állását nyerte el. *Üstörházy Vince*, a külföldön is előnyösen ismert szaktársunk a Tuzsád-fürdői „Gyógyterem” főpincéri állását foglalja el. — *Babista József* a Margitszigeti Kaps J. fogadójának hosszabb időn át volt szobafőpincére a városi legint. „Fővárosi pavillon” nagy-vendéglős főpincéri állását foglalja el, míg a füzetpincéri állást mellette: *Fabos Ödön* tölti be. *Garger Pál* (levelezőnk) a szatmári Pannonia szálloda étterme főpincéri állását foglalta el. *Wolf György* a lévizi „Mexikó” vendéglős főpincéri állását foglalta el. *Keronty Károly* Tarcsa-fürdő a Pösch „Korona”-szálló főpincéri állását foglalja el. Ugyanitt a Jellasis-féle vendéglős főpincéri teendőit *Weber Károly* látja el. *Pimperl János* a szombathelyi vasuti vendéglős III. oszt. éttermi főpincéri állását tölti be. Ugyanitt *Valachy János* a *Deák parki* étterme főp. állását foglalta el.

HÉTRŐL-HÉTRE.

Rezi.*)

Lobermayer József verses kötetéből.

Ki ismeri e szót? — nem hiszem hogy lenne, Olyan köztünk ki e szóra ne ismerne; Nálunk egész tele vele a levegő, Akik ... ötte volna kö ...

Rége a *Rezit* hírből sem ösmerték, Ma pedig annyira is egy nyakba ölelék. Hogy leessék szegény vendéglősök zírját, — S panaszkodnak hogy még őket — csizknyuzzák.

Az időjárt! — ilyen kitudna elhinni, Vasuti pincérnek, kéne őket adni. Én fogadni mernék rövid idő múlva, (Minden vasuti pincér strájkba borulna). . .

*) Verső ezt a vasuti stnoik alkalmából rötta öesse.

Isten' szeretet . . .

Istenét magyarnál jobban ki szereti? Jó és roz sorában folyton emlegeti; Mégis mindig öket veri folyton s egyre, — ... Mintha öket *assony* vagy *törődő* lenne. . .

A tiszta üzlet.

A Húsvéti ünnepekben egyik ösmert győri főpincérnek a fivére látogatóba jött. Ez a látogatózás azért is igen alkalomszerű volt, mert Vasban lakozó édes atyjuk ugyancsak átrándult a győrben nem rég házas fiúhoz, akinek az Isten igen takaros s jó kis feleséget adott. Ennek az atyafiságos összejövetelnek az alkalmára aztán a másodnapra a két főpincér-fivér egy családi vacsorát rendezett a Hájó söröző éttermében, amelyet közösen fizettek s melynek számláját V . . . a, a sörözői főp. mikor összeállította: a Cs . . . főpincér név által különösen rendelt *burgonyá*-ért 10 krajcárt rött föl. A 10 krajc-os burgonya említésénél azonban *Önagysága* igen komolyan megütődött és emelkedett hangon szolgált föl:

— De *Jani*, a jó Isten áldja meg, ne számítsa azt a pár darab krumplit, holnap hozok magának érte két egész burgonyát! . . .

Mikor pedig a J . . . fő, nem állott erre az ajánlatra, indignálóra jegyezte meg:

— Alig tett ki egy fertály krumplit az a *kis garnirung*, s én — kettőt hoznék helyette . . . Hiszen ez csak tiszta üzlet! . . .

Híába, ebbe a tiszta üzletbe a söröző *fője* nem ment bele.

Szerkesztői üzenetek.

R. Gy Pécs, — L. J. Debroccn, — K. Szombathely, — R. G. Fiume, — D. Brassó, — levelt ment, levelt jón! — L. Gy. Keszthely, — P. A. Kolozsvár, — B. J. Csurgó, — az intézet rendeltetésre, *költőzködsé* miatt maradtak ki a képek — a jövő szám — *nagy csoportjába*. Szíves köszönet!